

Kurva vagyok

(részlet)

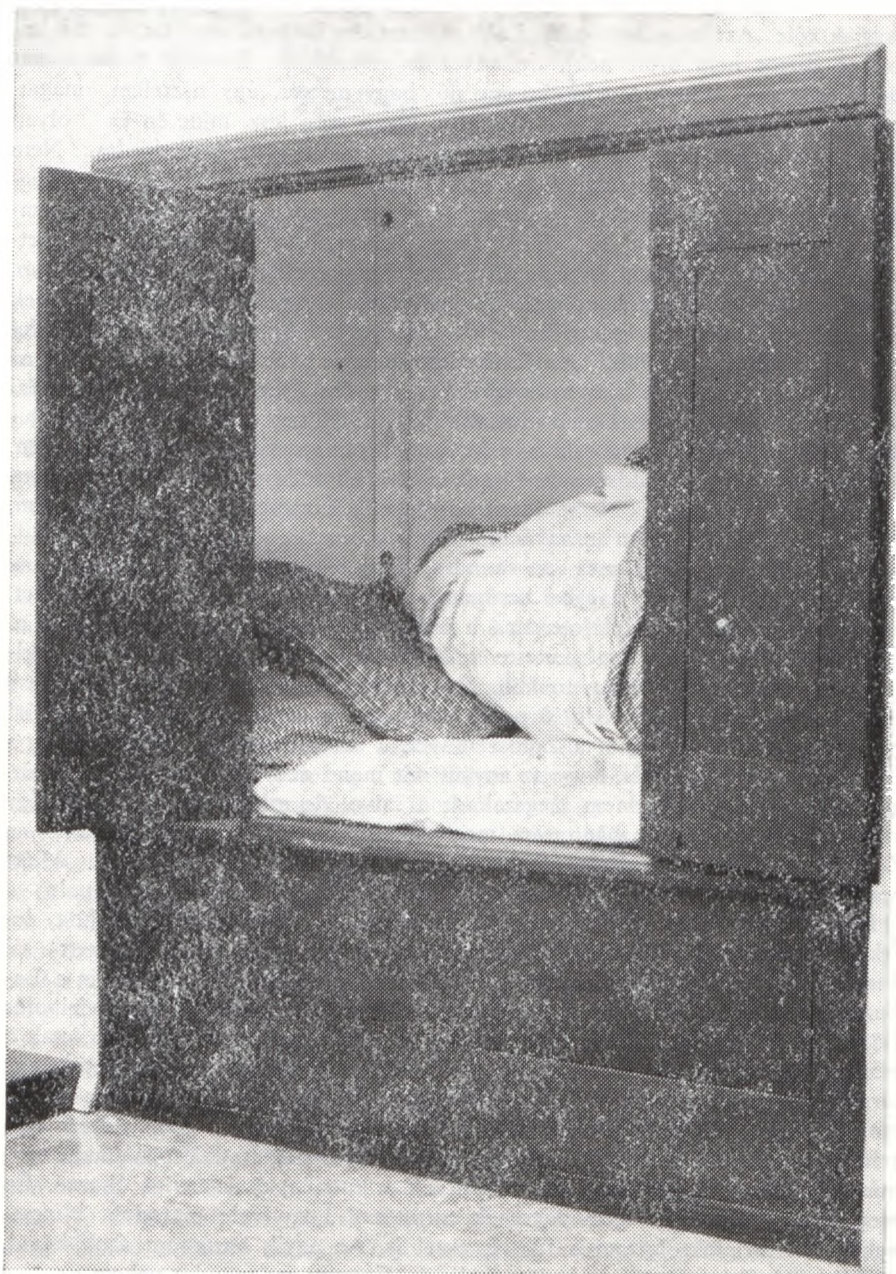
Soha nem kerestem a Lalit egy férfiban sem, aki utána következett, de egyiktől sem kaptam annyit érzelmileg, mint tőle. Tőle viszont idegesített. Akárhány fiúba beleestem, akárkivel éreztem jól magam, már nem ugyanazt jelentette, mint a Lali előtt. Váltás lehetett nálam. Bennem maradt, hogy az, amit a Lali adott, és ahogy adta, nem ismétlődhet meg. Ő lett volna az ideális férj, csak ehhez nekem is ideálisnak kellene lennem.

Tényleg nagyon szerettem, mint embert. Ha szerelmes vagyok, se bírok együtt lakni senkivel, legalábbis hosszabb időig nem. Egyszerűen megőrülök. A szívem szerint benne lennék, benne lettem volna a Lalival is. A mai napig örömmel szülnék még gyerekeket, laknák egy házban, meg ló, meg nagy ház, de elkezdtem gondolkozni, tudtam, hogy nem lesz belőle semmi. És, ha ezt erőlteti, nem négy évig tartott volna, hanem három napig. Mert engem nem lehet elviselni. Engem nem lehet. Annyira ismerem magam, a rossz természetemet. Ez valószínűleg védekezés, hogy ne adjak alkalmat arra, hogy velem éljen valaki. Nem tudom, milyen a jó házasság. Ha valaki házasságot köt, élje le a családjával az életét. Ha valaki képtelen rá, mégis férjhez megy, menjen. Én nem megyek. Nem lett volna a Lali többet velem akkor se, ha összeházasodunk. Nem tudom, mit gondoltam. Gondoltam, hogy *majd egy idő után* hozzámegek. A házasságot nem sürgettem, az biztos. Más nő, ha megismerkedik valakivel, jól érzi magát három napig, már tervez. Pedig lehet, hogy csak négy napig tart a kapcsolat. Én nem tervezek, tart, ameddig tart! Ameddig én akarom. Kinek jobb: aki tervez, és csalódik egy jó nagyot, vagy nekem, aki nem gondolkodik előre, és addig élem az életemet a férfiakkal, ameddig én akarom? Ha belegondolok, valahol én vagyok szerencsésebb helyzetben. Minden addig tart, ameddig én akarom. Akkor kezdődik, és akkor fejeződik be.

A Lalival való kapcsolatomban nem tudott fejlődni, mert nem segítettem, hogy fejlődjön. Az első perctől kezdve rajongásig imádoztam, mindent megtett értem, és én hagytam. De nem hagytam, hogy kedvére szerethessen az ágyban, nem hagytam, hogy minden szabad idejét velem töltse, nem hagytam szabadjára engedni a szerelmét. Nem a házasságtól, vagy az együttéléstől félttem. A mama nagyon fontos az ő életében, és a mama úgyse engedte volna. Akart egy ikerházat. A barátjával, meg annak a feleségével laktunk volna, hogy ne legyen olyan feltűnő a mama számára, hogy éppen mi ketten. Szegény, próbált mindenféle megoldást végiggondolni, hogy a mamát ne sértse meg. Ebből se lett semmi. Lehet, hogy ő is csak egy tervezgető, viszont igaz, hogy nem adtam bátortást, inkább mindentől fanyalogtam, mindennek a rossz oldalát vettem föl. Lebeszéltem. Azóta se nősült meg, és ameddig a mama él, nem is fog. Mindent a mamának bizonyít, mindent a mamának vesz. A mama neki teher és az élete központja. Ahhoz, hogy teljesíthesse a *nagyház* tervét, kellett

volna én, hogy rendszeresen lefeküdjek vele, hogy teherbe essek, hogy gyereket akarjak tőle. Azt mondtam neki, Lali, mi lesz, ha lányunk születik és rád hasonlít? Biztos nem örült neki, de akkor is viccelődött. Bernard Shaw esetét idézte röhögve, akinek levelet írt egy nő, hogy mester, úgy tiszteltem magát, magától akarok gyereket szülni! Képzeld, olyan szép lesz, mint én és olyan okos, mint maga! Bernard Shaw visszaírt, hogy mi lesz, ha fordítva lesz? Nem finoman próbáltam lebeszélni, hogy ne legyen gyerekünk, hanem gyorsan megsértettem valamivel. Kaptam anyámtól egy nercbundát, de kinéztem magamnak még egyet. Mondtam a Lalinak, hogy kinéztem egy nercbundát, félretettem. Lefeküdtem aludni, és arra ébredtem, hogy melegem van. Fölbredtem. Le voltam terítve a nercbundával. Káromkodtam, hogy a kurva anyját ennek a bundának! Folyik rólam a víz! Lerúgtam, befordultam a fal felé, és aludtam tovább. A Lali lemerevedve ült a fotelben és az anyám is fölugrott, azt hittem, megöl. Hogy tudsz ilyen aljas lenni! Aludni akarok! És közben voltak más férfiak. Egyszer hívtam a Zöldszeműhöz bulira. Vidéken turnézott, mondtam neki, hogy ha megérkezik, jöjjön oda. Nem, ő nem szereti úgy a Zöldszeműt, fáradt is, inkább fölhív, értem jön. Fölhívtott. Jössz haza, odamenjek? Nem, nem akarok még hazamenni! Nem is mentem, és másnap reggel csönget az anyámnál, az anyu nem tudta, mit mondjon. Fölhívta a Zöldszeműt. Az meg azt mondta, hogy hazamentem a Hajnival, az egyik barátnómmal, aki nagyon berúgott, én vezettem haza a kocsi. Lehet, hogy ott vagyok. Mi a telefonszáma a Hajninak? A Hajninak nincs telefonja. És hol lakik? Nem tudom! Letette a Zöldszemű a telefont, és én ott fekéüdtem mellette. Ott döglöttem tovább. És nem érdekelt, hogy a Lali keres. Nem röhögtem ki, hogy, ha-ha, de jó poén, hogy a Kovács Zsuzsi átbaszta a Lalit! Hanem jól éreztem magam a Zöldszeművel, a szemem nem rebbent, hogy a Lali most agyonkeres. És, hogy az anyám mit mond neki? Az anyám imádta őt, úgy sajnálta, hogy majdnem megszakadt a szíve, de mit tudott csinálni! Így voltam szemét gecí, ott bántottam meg a Lalit, ahol lehetett! Maradtam a Zöldszeművel. Aztán hazudtam azt, hogy a Hajninál aludtam éjszaka. Miért nem hívtál föl? Mert a Hajninak nincs telefonja. Közben lehet, hogy volt.

Egyetlenegyszer az életemben elkövettem a nagy bűnt: letagadtam, hogy lefeküdtem valakivel. Nem a Zöldszeművel, mert arra soha nem kérdezett rá, hanem megtörténhetett az az eset a fogamzásgátló tablettával. És ezt is a Lalinak köszönhetem! Nem magamat utálok, hanem őt, amiatt is. Egy vízipólós fiú, állítólag tizenhat éves korában szerelmes volt belém. Nem ismertem, csak ő nézett ki magának engem. A Lali épp külföldön turnézott, én fölmentem egy társasággal az Olimpia Szálló bárjába. Kérdezték, hogy ki az a nő, és valaki mondta, hogy a Kovács Zsuzsi. Kovács Zsuzsi! Atyaúristen, ebbe voltam szerelmes gyerekkoromban! Ezt kiáltotta a vízipólós. Bemutattak bennünket egymásnak, lett egy újabb kapcsolat. Beültünk a kocsiba, és hazavitt, őhózzá. Én meg nem tiltakoztam, természetesnek tartottam, hogy vele maradok. Nincsenek apró részletek. Jártam a fiúval, ezzel is. Az egyik barátnóm azok közül, akikkel néha kártyáztam, beárult a Lalinak. Egyszer azt mondta nekem ez a lány, ha ő járna a Lalival, már régen a felesége lenne, mert a mama nem tiltakozna. Nem tiltakozna, mert ő zsidó. Csak egyet felejtess el, válaszoltam, hogy a Lali engem szeret. Nem azon múlik, hogy zsidó, vagy nem zsidó. Miért venne el téged csak azért, mert zsidó vagy? Ez a lány elmondta a Lalinak, hogy van a vízipólós. Mikor a Lali megjött a turnéről, én még reggelig ezzel a fiúval

voltam, és a barátnőm, aki beletartozott a társaságba, hallotta, hogy mit beszélünk meg a sráccal. Közölte a Lalival, hogy a fiú aznap este is jön hozzám. A Lalinak soha nem volt szokása a nyomozás, de akkor az egyszer váratlanul visszajött. A fiú csak később érkezett meg, és a Lali, mielőtt csöngetett volna a vizipólós, elmesélte, hogy mit hallott rólunk. Jött a srác, mondtam neki, hogy itt van a fogamzástápláló tableta a barátnődnek, és képzeld el, összehoztak minket, hogy a szeretőd vagyok! A fiú mondta, hogy nem! A Lali mindig elpirul, ekkor is elvörösödött. Mikor a fiú elment, felrótta, hogy miért hoztam őt kellemetlen helyzetbe, miért szembesítettem őt egy férfival, mikor ez csak ránk tartozik? Azért, hogy ne higgyél a hülye pletykáknak! Majdnem ő kért bocsánatot, hogy meggyanúsított. Nagyon nagy gonoszság volt részemről, de mennyivel jobban megbántottam volna, ha azt mondom neki, hogy tényleg a szeretőd! Abba lehet, hogy beleroppan. Ismerem őt. Ha előtte, a szemé láttára megízlelnék, és én azt állítom, rosszul látta, tán azt is elhitte volna. Én még nem láttam nőt úgy szeretni, ahogy ő szeretett engem. A szembesítés gazemberség volt a részemről. Nem gondolkoztam, gyorsan be akartam bizonyítani, hogy nem igaz a pletyka. Mégse bántam, csak annyi csapódott le belőle, hogy ezután már nem érdekelt a fiú sem annyira, nem akartam, hogy tényleg balhé legyen. Jött még azért. Nálam egy pillanat alatt múlnak el dolgok, esetleg elnyúlik még az utójáték. Soha többet nem kellett ez a srác nekem úgy, mint előtte. Olyan ez, mint egy rossz mozdulat, mintha a fiú követte volna el. Gyerekes, de bevált. Ettől én is lezúllottam, a kapcsolatunk a Lalival. De nemcsak ezen múltott. Egy idő után már elviselhetetlen volt a kettősség, fárasztott a sok hazugság.

Talán ő az egyetlen, akinél zavart volna, ha csajozik. Mert, ha ő megcsal, már nem szeretett volna, a többi férfinnál nem éreztem, hogy ez számít. Ha ő egyszer elszánta volna magát, hogy más nő kell neki, nem én, akármennyi időre, akkor ott már gázok lettek volna az érzelmi világában. Nem kezdtem volna el védekezni. Én csak akkor védekezem, akkor könyörgök (ha könyörögni kell egy férfinak), ha én baszom el a kapcsolatot, és megbánom. Egyedül az újságírónál fordult elő, hogy föl hívtam, visszahívtam. A *nagy szerelmemnél*. Se vele, se nélküle, így ment egy darabig. Oda-vissza.

Én valahol teljesen úgy élek, mint egy férfi. Nálam a szeretők úgy jönnek-mennek, mint a férfiaknál. Már jártam a Lalival, sőt, az ő kocsijával közlekedtem. A buszmegállóban megláttam egy fiút. Megálltam. Hová mész? Haza. Hazavittem, őhózzá, lefeküdtem vele. Mikor öltöztem, azt kérdezte, hogy mikor találkozunk? Semmikor. Épp úgy, mint egy férfi, aki megbaszik egy nőt, és többet nem akarja látni. Vagy épp olyan, mint egy nő, mert a nők is ilyenek. De a gyakorlat az, hogy, ha a nő lefekszik egy férfival, érzelmi alapot akar. Én nem vagyok férfias nő. De nincs bennem, mint más nőben, hogy várom, hogy föl hívjon, nem is adok se címet, se telefonszámot, nem is akarok találkozni. Lefeküdtem vele, mert megkívántam. Más nő nem bírja elviselni, ha annak a férfinak nem kell. Én örülök, ha nem kellek. Tehér. Ebben vagyok férfias. Lehet, hogy ez nagyon nőies is. Ha a férfi a saját lakásán szeretkezik a nővel, alig várja, hogy a nő elmenjen. Én felöltözöm, és megyek, még jelét se ádták annak, hogy hogy kéne engem kipaterolni. Úgy meglepődnek, hogy megkérdézik, hová mész, miért mész? Nem bírok ott maradni, nem bírok ott lenni. Nem bírok hozzábújni utána. Mehetnékem van. És jó ez így. Biztos az is szerepet játszik, hogy dohányzom. Hiába mosok fogat lefekvéskor, hús

éve cigarettázom, vagy akárhány éve, reggel már nem olyan jószagú a lehel-
letem. Lehet, hogy ezért nem vagyok összebújós. Engem ne baszogassanak már
reggel! Büdös a szám, még álmos vagyok. Nem szeretek arra ébredni, hogy
macerálnak. Nem ugrom ki az ágyból, hogy gyorsan fogat mossak, inkább al-
szom. Ezek az én hülye megszokásaim, amiken nem akarok változtatni. Ha
akarnék, tudnék, de nem akarok. Ehhez nem elég, hogy nagyon szeressek va-
lakit, mert már ilyen is volt. Újra kéne születnem.

Hiába gondolkozom, nem jut eszembe, hogyan lett vége a Lalival. Azt hi-
szem, hisztérikus rohamokat kaptam. Hazajött Amerikából, és szanatóriumba
vittek. Eleinte nem éreztem magam jól a szanatóriumban, utána igen, valami
pincérrel lefeküdtem. Később azt mondta, van négy napja, ha olyan jó volt
neked Parádon, menjünk le! Menjünk! Megint külföldről jött, négy hónapja
nem láttuk, nem érintettük egymást, és én három napig nem feküdtem le ve-
le. Sirt. Nem úgy, mint egy hülye férfi. Szenvedett. Nem tudta elképzelni, mi van.
Én meg erőltetni se tudtam magam, megerőszakoltatni se. Lali, nincs kedvem!
Mit tudott csinálni? Nem az az eset állt fönn, hogy minden nap szeretkeztünk,
és én nem bírtam, hanem négy hónap után egyszerűen nem feküdtem le ve-
le. És nem azért, mert volt más, ez engem nem zavart, hanem ő nem kellett.

Egy idő után tele lett a fasza velem, gondolom. Menekült. Egyszer azt mon-
ta nekem, mikor már nem jártunk, hogy meg kell vallania, négy évig csak szen-
vedett mellettem. Így is volt. Szép lassan véget ért a kapcsolatunk. Nem bírta
tovább a szenvedést. Még ugyanúgy tartottuk a hófordulókat, tehát havonta
megünnepeltük, hogy melyik nap kezdünk el járni, de egyre gyakrabban for-
dult elő, hogy nem feküdtem le vele. Észrevette, hogy nem működik ez
a kapcsolat. Már nem is tagadtam. Azt, hogy másokkal is lefekszem, tagad-
tam, a mai napig tagadnám.

Ha volt egy kis szabad ideje, már nem rohant hozzám. Örültem neki, meg-
nyugodtam, hogy vége lett. Elfajult bennem minden, elrémisztettem magamat.
örültem, ha nem jött. Utána megbántam. Nem hozzá ragaszkodtam, hanem a
milióhoz. Ahogy megéreztem, hogy elveszítem, elkezdtem azon gondolkodni,
hogy hogy tarthatnám meg. Megjött egyszer Jugoszláviából, főlhívott, mon-
tam, hogy jöjjön föl. Lehet, hogy csak kapuzárás után tud ideérni, mondta.
Jó. Megérkezett, hozott valami lemezt ajándékba, már feküdtem. Gyere, bújj
ide mellém! Akart vetközni. Jaj, ne! Akartam, hívtam, de mikor láttam, hogy
vetközik, visszautasítottam, tehát magam se tudtam, mit akarok. A mai na-
pig biztos vagyok benne, hogy, ha megmondom, hogy megcsaltam, attól ő
ugyanúgy maradt volna mellettem. Tudtam, hogy geci vagyok hozzá, de nem
akartam még jobban megbántani azzal, hogy a szemébe mondom. Tudtam, hogy,
ha akkor bebújik az ágyamba, három nap után ugyanolyan szemét leszek ve-
le. Bennem van. Nem akartam többet bántani.

Lementem Siófokra dolgozni, megoperálták a lábát, nem találkoztunk hosz-
szú ideig, de attól ő még ugyanúgy írta hozzám a számokat. Olyan szép
számokat azóta sem írt. Még szeretett. Még később is, még sokkal később is
lefeküdtem a Lalival. Időnként lefekszem vele, és akkor mindig ír egy cso-
daszámot. Ha pusztit adok neki, a mai napig elvörösödik. Átölelem, ellök, tol
el magától. Remeg, ha hozzáérek. Lali, kérdezem, lehet, hogy én vagyok a
múzsád? Hülyeségeket beszélsz! És már piros a feje. Biztos, hogy benne vagyok,
mert a szenvedései közben írta azokat a csodálatos számokat, és most már kö-

zel sem ír olyan szépeket, és ha netalántán mégis, akkor itt van nálam, itt írja. Szerintem míg él, benne leszek.

Férjhez is mentem, hiába. Őhózzá viszont nem akartam, nem mentem volna. A férjhez menésem hirtelen történt, váratlanul. A pesti igazgatómmal sok bajom volt. Naponta letelefonált, ragaszkodott hozzá, hogy én vegyem föl a kagylót. Néha nem én vettem föl. Dilizett, máskor meg virágot küldött, kristályvázástúl. Úgy kezdte, mikor lehelyezett a siófoki üzletbe, hogy a felesége is külföldön van, a Lali is, összejöhetne a Balatonon valami közöttünk. Ránéztem. Maga összetéveszt a sok csámpás táncosnővel, akiket végigkúrt! Gondolja meg, mit válaszol! Miért, ha azt mondom, nem, nem én vagyok a mixernő Siófokon? De, de hát... Nincs de hát!

Lejött ellenőrzésre, jól berúgott, és verte az ajtómat, hogy engedj be, öreg vagyok én már bohócnak! Öreg maga már mindennek! Üvöltöttem ki a folyosóra, hogy minél nagyobb balhé legyen, tűnjön el minél hamarabb. Leveleket írkált. Az egyikén csak annyi állt: IGEN? Nem volt olyan érdekes. A kellemetlensége tette fontossá, irritált. Visszajöttem nyár végén, tovább kellett menekülnöm előle, nem hagyta abba a virágcsokrok küldözgetését és a kötözöködést. Azt álmodtam, mondta egyszer, hogy maga kapott egy briliánsos órát. Ezt maga nem álmodta, hanem hallotta. Nekem támadt, hogy milyen ringyó vagyok. Egyik nap lestandolt éjszaka a drinkbárban, leellenőrzött. És nem talált semmit. Dühös lett a kudarcától, mire én csodálkoztam: Ide figyeljen, lehet, hogy maga negyven éve pincér, és én csak a tizenötödik évemet taposom a vendéglátóban, de mit tudna találni, nem vagyok hülye! Behívatott a szobájába. Ordított. Mit akar maga, ide akar kerülni? Rámutatott az igazgatói székre. Azért, hogy úgy utáljanak, mint magát, nem akarok odakerülni! Ezzel a felelettel nem sokat lendítettem a viszonyunkon. Becsaptam az ajtót, és elmentem betegállományba. Ebbe is belekötött. Hogyhogy maga ilyen hosszú ideig tud betegállományban maradni? Hol írták ki? A Kútvolgyiben. Igen, na jó, ha letelt a betegállománya, visszajöhet, de nem mixernőnek.

Nem mentem vissza. Az Astóriában marhanagy protekcióval elintéztem egy állást magamnak. Ebben a szállodában akkor még nem volt drinkbár. Először felajánlották, hogy dolgozzam a bárban. Nem akartam éjszakázni, nem kívántam megfúrni senkit, nem tudtak mást kitalálni, mint azt, hogy betesznek egy italkocsit délutánra a kávéházba, afféle mozgó drinkbárnak felelt meg, addig működött, míg a lenti éjszakai bár ki nem nyitott. Akkor kezdődött az arab invázió, én nem tudtam, hogy az Astória az arabok egyik fő gyülekezőhelye, nem jártam ebben a szállodában soha. Borzasztóan viselkedtek, úgy, hogy nem is dolgoztam, bent ültem a konyhán, kártyáztam a személyzettel. Felhívatott az igazgató, hogy Zsuzsi, panasz van a munkájára. Arra nem hiszem, mert nem dolgozom. Menjen le az éjszakai bárba! Nem megyek le! Mit lehetne csinálni? Benn ült éppen nála egy nő, kiderült, hogy üzletvezető és beleszólt a beszélgetésünkbe, hogy mi a problémám, olyan jókat hallott rólam. Ez nem nekem való, nem bírom, ha a vendégek tapogatnak, szemtelenkednek. Az araboknak minden nő kurva Pesten. Nem megyek közéjük szívesen.

Egyik nap belép a kávéházba egy magas férfi, kér egy hideg juice-t. Föl-szolgálom, erre megforgatja a poharat: csorba a pohár! Kicséréltem, otthagytam a férfit. Pár perc múlva megint odahív. Föláll, bemutatkozik. Na, gondolom, ez is randevút kér. Nem. Elmeséli, hogy ez és ez, Balatonalmádiban üzletvezető, mixernőt keres. Mondom, itt vagyok. Kiderült, hogy az a nő beszélt neki

rólam, aki az igazgató szobájában ült éppen, amikor a problémáimat taglal-
tam. Most jött haza külföldről, frissen vette át az Aurora bájját, munkaerőt
keres. Megállapodtunk abban, hogy hét végéig Almádban lesz, tárgyal az igaz-
gatóval a személyemről, szombaton keres.

Ehhez képest, két óra múlva csöngött a telefon, hívatlak, és a férfi szólt be,
hogy megérkezett Almádba. Megdobbant a szívem. Nem lett volna köteles
beszámolni arról, hogy mikor érkezik, éreztem, hogy valami van. Tetszett, mint
férfi, a külseje, ha nem is tartozott azok közé, akikre első látásra gerjedek. Mi-
kor viszont felhívott, megbizseregtem. Az állás miatt nagyon, de rá is bein-
dultam. Megbeszéltük, hogy a következő szombaton levisz, bemutat az igazga-
tónak. Mondtam neki, hogy foglaljon szobát nekem valamelyik szállodában,
mert nem jövök vissza csak vasárnap. Találkoztunk is, vittem a táskámat, kér-
dezte, hogy hova-hova? Utazunk, nem? Jó, de ő úgy gondolta, hogy előbb be-
szélgetünk, eszünk valamit. Nincs kocsija? Van. Akkor betehetjük a csomago-
mat, igaz?

Ettünk, vörösbort ittunk, be is rúgtam kissé, és lementünk a Balatonra. Út-
közben egy helyen whiskit akartam inni, de nem volt jegük. Kezdtém kekec-
kedni a főlsholgálóval, ami kellemetlen lehetett neki, mivel azon a környéken
őt már ismerték. Megjegyzést tett, hogy nem szereti a részégeket. Nem jókor
mondta, a részegek ugyanis szeretik a részegséget, és nem hallják meg az
ilyen beszélőket. Viszont az hamar kiderült, miután megérkeztünk, hogy
nem foglalt szállodai szobát, hanem arra gondolt, hogy egy ismerősénél fogunk
aludni, akinck nagy háza van. Jó. Lefeküdtem aludni. A szemben levő szoba
lett az övé, hallottam, hogy járkál a köztünk levő folyosón. Kikiáltottam ne-
ki, hogy jöjjön be! Nem. Jöjjön csak, talán fél tőlem? Tartott a részegség, mi-
vel még lefekvés előtt is ittam, úgyhogy gátlástalanul viselkedtem. Bejött. Búj-
jon be mellém! Tiltakozott, húzódozott. Mitől fél, nem erőszakolom meg, de
közben már azt hiszem, rá is másztam.

Reggel, mikor fölkeltem, az első gondolatom az volt, hogy végem van.
Nincs állás, elbasztam. Lementünk az igazgatóhoz, dumáltunk, az igazgató még
kérte, hogy jöjjön vissza, ha hazavitt engem a házba, akar vele külön is be-
szélni. Biztosra vettem, hogy elúszott az állás, úgyhogy mondtam a Gyulának,
mert így hívták, hogy vegye meg a vonatjegyemet Pestre. Visszament az igazga-
tóhoz. Semmi nem látszott az arcán, mikor megjött, se jó, se rossz. Megvette
a jegyet? – kérdeztem. Nem, ő visz föl Pestre. Milyen rendes! Nem mertem meg-
kérdetni, hogy mit mondott az igazgató, csak néztem rá. Te vagy a mixernő!
A nyakába borultam.

Fölhozott, elváltunk. Fölmentem a lakásba. Két óra múlva csöng megint a
telefon, hogy leért Almádba, és nagyon hiányzom. Akkor ülj be a kocsiba, és
gyere föl! Jött. Rögtön azzal a javaslattal, hogy látogassuk meg a szüleit, vi-
déken, vidéki városban, nem túl messzire Pesttől. Nem találtuk őket otthon,
kinn dolgoztak a várostól pár kilométernyire a nyaralójukban. Megismerked-
tünk, beszélgettünk kicsit, aztán a szülők visszamentek a városba, mi meg kinn
maradtunk a házban egy hétig.

Biztos jól érezte magát velem, azért akart rögtön levinni a szüleihez. Ő
is fellángolt, kint Hollandiában nem szedett össze senkit. Előtte volt itthon egy
menyasszonya, aki, míg ő külföldön tartózkodott, eladta a motorcsónakot. Jól
átejtette. Ebből lett köztünk a szerelem. Én mindent szerelemnek hívok, ami
szexuálisan kielégít. A föllángolásokat. Ez nálam a szerelem. A szünetekben

meg kiakadok. Nem volt sok szünet, mert éjjel-nappal basztunk, mint az állatok. És zabáltunk. Evés közben mesélte a hollandiai élményeit, volt mit, mert majdnem két évig dolgozott kinn. Ebből még nem derült ki, hogy a cirkusz és az operett kedvelője, nem is került igazán elő más, csak a szakma, az, hogy hol dolgozott, milyenek kinn a viszonyok.

Elkezdődött az idény, a szálló személyzeti szállásán laktunk, kaptunk egy-egy sarokszobát. Az övé szépen berendezett lakásnak is elment, leginkább ott szerettnék lenni, ezt éreztük lakajosnak, de közben meg titokban kellett volna tartani a viszonyunkat, ami nekem nem szokott sikerülni. Elég hamar rájött mindenki, hogy együtt vagyunk, ez számomra egyáltalán nem tűnt zavarónak, viszont a Gyula fasz volt, szabályokat alkalmazott mindenre. Házinyúlra nem lövünk, munkahelyen nem baszunk! Érdekes, hogy körülbelül egy hét után egyszer csak azt találtam mondani neki, hogy vegyen el feleségül. Nem hiszem, hogy a Lalitól akartam volna megszabadulni, tőle más módszerekkel szabadultam meg. Különbösen se akartam, hogy elszakadjunk, egy barátnőmet, aki egyben korábbi csaja volt, uszítottam rá, járjanak újra együtt, ne engedjük ki a Lalit a karmaink közül! Így is lett, sikerült. Mindenki ott volt valahol körülöttem, a régiek is, az újak is, én ezt szeretem. Azt hiszem, mivel elmúltam harmincéves, jobban meghallottam a dumákat, hogy egy nőnek mikor, meg hogy! Másrészt még el se váltam a Fogatlantól, annyira nem érdekelt a téma. Kicsúszott a számon egy mondat, aztán tovább nem foglalkoztunk a házasság kérdésével. Azt válaszolta, hogy ne mondjam még egyszer, mert elvesz! Tulajdonképpen, nem volt ez hülyeség, csak így bedobva az első hét után annak hatott. Kalkuláltam. Ha a házasság akadály, hogy egy üzletben működünk, otthagynom a vendéglátót, nyitok egy butikot Almádiban. A gyerek is velünk volt a szünidőben, nyilván a fiamat is belekalkuláltam, az ő érdekeit. Mindenesetre a fiam nem nagyon fogadta el a Gyulát, elváltak, együtt jártak horgászni, nem látszott semmi baj, de nem rajongott érte, mint a Laliért, vagy később az újságíróért, sőt, az a gyanúm, hogy nem is szerette. Azokra úgy nézett föl, mint az Istenre, erre meg sehogy.

Tényleg nem mondtam még egyszer, hogy vegyen el. Éjjel-nappal együtt töltöttük az időt, a munkában is, a szabad időnkben is, de külön laktunk. Jó agya volt a palinak, csak nem abban az irányban, ami nekem tetszett volna. Gondoltam, elég fogékony, majd átnevelem magamnak. Nem találtam benne azt a pluszt, semmit tulajdonképpen a farkán kívül. Nagyon szeretett táncolni. Én is. Mondta, hogy versenytáncos volt korábban. Rámjött a röhögés, hogy atyaúristen! Borzasztóan távol állt tőlem ez a stílus. Mindegy, talán lesz másképp is. Én hallgatni kezdtem egy dzsesszlemezt, ő idegbajt kapott, föltett egy operettet. Összekaptunk apró dolgokon, de bíztam a jövőben, nem tudom, miért, nem szokásom. Kiderült, hogy féltékeny természetű is. Rumlizott, hogy miért jár le a Zöldszemű, aki akkor már csak haver volt, semmi több. Lelátogattak barátnők is, az Irén például. A Gyula szemrehányást tett, hogy mennyi ismerősöm van! A barátaimat nem fogom elveszíteni azért, mert te vagy. Egész más körökben mozgott, tulajdonképpen ez lehetett a baja. Nem az, hogy menyien vannak; hanem hogy én meg az ő ismerőseit rühelltem. Azt a bécmes balfaszt különösen akinek a házában először basztunk. Nem az én világom sukuk bunkókkal társalogni.

Nem volt humorérzéke, legalábbis az én humorom nem hatott rá. Nem értette a vicceimet. Á, gondoltam, visszalépek, nem leszek a felesége, pedig már

bejelentkeztünk a tanácsnál. Alá kellett volna írnom valamit egy irodában, és nem akartam aláírni. Mikor nem dolgoztunk, még szembetűnőbb volt a hülyesége. Mondom, meggondoltam magam. Miért? Mind a két család be volt hüllyítve, hogy ekkor és ekkor lesz a kézfogó, vásárolták a nászajándékokat; mindegy, ha elképzeltem, hogy naponta ezzel a pasással kell ébrednem, elment a kedvem az élettől is. Épült egy háza Almádban, pontosabban egy lakása, egy új házban. Jött azzal például, hogy adjam el az ékszereimet, amiket a paliktól kaptam! Hogyhogy adjam el? Legföljebb nem viselem őket, s majd te pótolod a hiányosságomat. Nem értette. Én se mondom, hogy ne hord a láncot, amit az előző csajodtól kaptál! Nem figyelek oda ilyesmikre. A kurva-múltamat ismerte valamelyest. Ő ezért is szemrehányásokat tett! Jöttek a dumák, elkezdtem inkább én mesélni, elvégre a férjem lesz, jobb, ha tőlem értesül elsőkézből. Nem jól reagálta le, konzervatív palinak bizonyult. Jó, elfelejtette, látta, hogy nem csalom meg, kissé megnyugodott. Nem is lett volna időm megcsalni, különben pedig megfogadtam, hogy más leszek, rendes. Megváltozom. Mikor viszont kimondtam az igent, megijedtem.

A végén lett esküvő. Az anyósom elkezdte, hogy ő látja, még mindig a Lalit szeretem! Miből látja? Mert örökké ott lógok körülöttük, végig a vacsora alatt, másokkal nem is foglalkozom. Hát ők a barátaim! A Gyula barátait nem is ismerem. Volt egy nagy U alakú asztal, az egyik szár mellett ültek a bunkók és a parasztok, a másik mellett az én társaságom. Addig basztatott az anyósom, míg meguntam, gondoltam, lelépek az esküvőről. Azt mondja a Gyula, nem illik. Hogyhogy nem? Nem illemórán vagyok. Jött a menyasszonytánc, kellett sepregetni a pénzt. Odabasztam a söprűt. Én nem csinálom.

Persze azért csak leléptem! Hiába dumáltak, a férjem rokonsága már úgyis tökrészeg volt. Hazamentem a személyzeti szállásra, de előbb megígértem az egyik barátnőmnek, hogy nem fekszem le a férjemmel a nászéjszakán, túl konvencionális lenne. A Gyula akart baszni, és mondtam, hogy nem, nem! Miért? Mert a Szonja nem engedi. Kicsoda? Röhögtem. Dühögött, abszolút nem fogta föl benne a humort. Ha elnevette volna magát, nyugodtan dughattunk volna. De ez megsértődött! Kezdődött már az egész azzal, hogy fekete esküvői ruhát csináltattam, gyászba akartam borulni, de a Lali hozta volna Pestről, és bedöglött a kocsija, nem ért le időre. Keríteni kellett gyorsan egy kölcsönruhát, emiatt el is késtem az esküvői szertartásról, pontosabban, rám várt az egész násznép izgatottan. A vidékiek nincsenek hozzászokva ilyesmikhez.

Hová menjünk nászútra? Utazzunk el valamilyen szigetre! Mi lett belőle? Mátrai szálló. Két hétre bérelt szobát, de egy hét múlva meguntam az összezártságot. Menjünk haza! Még nem járt le a két hét! Na és? Ha én egyszer nem bírok itt lenni veled két hétig! Hazajöttünk. Nem éreztem jól magam. Lenni a Balatonnál nem laktunk együtt, titokban dugtunk, velem volt a gyerek is, de összezárva egy szállodai szobában, azt hittem, megőrülök. Kettesben valakivel, akivel nem vagyok egy hullámhosszon.

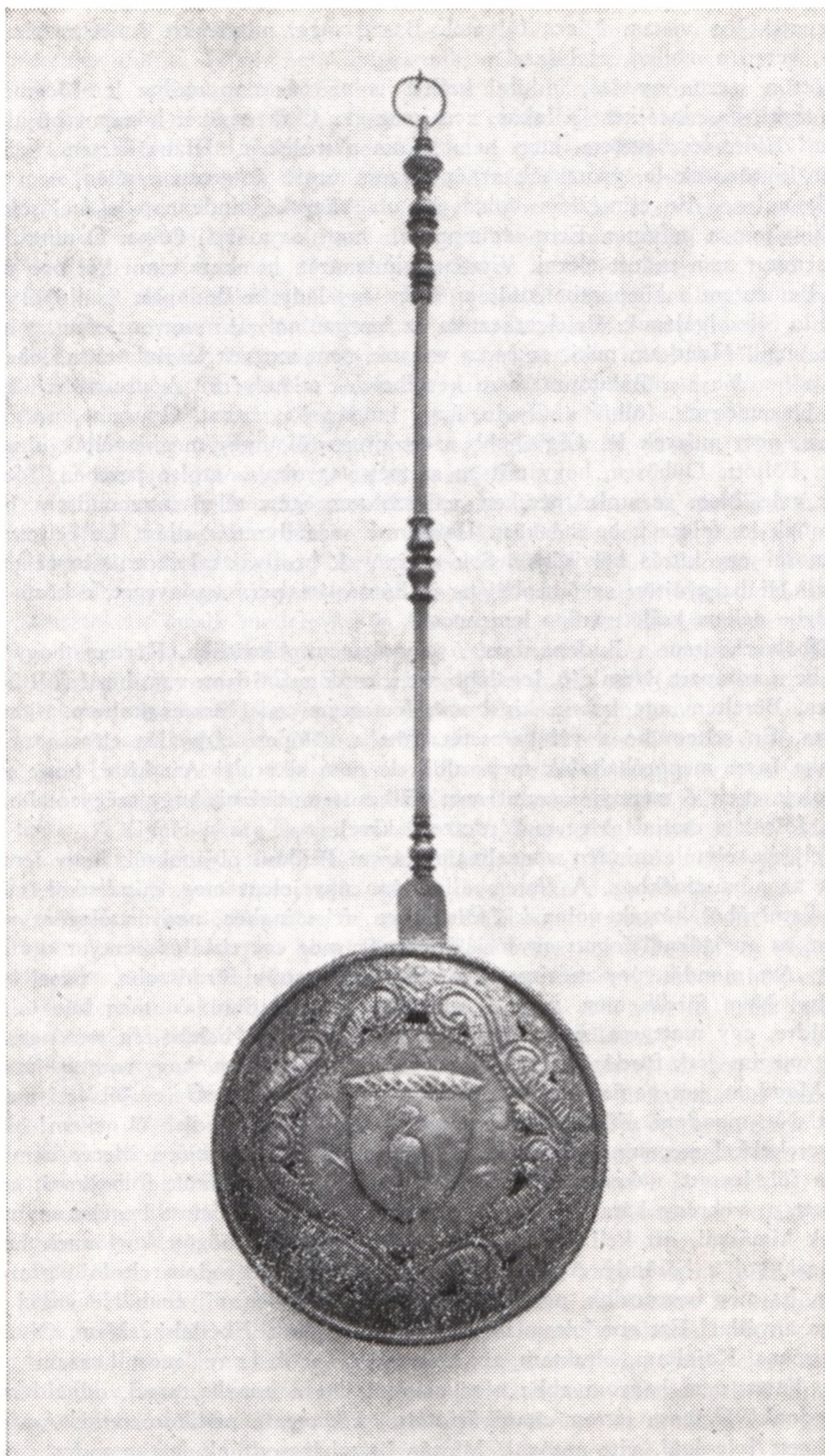
Mondtam neki, nehogy ez legyen az új szezonban is, hogy a személyzeti szálláson kelljen lagnunk! Vegyünk ki egy házat Füreden, költözzünk le, szálljunk rá a munkásokra, hogy a tavaszi nyitásra készen legyen a lakásod. Majd ő! Leutazott egy hónapban egyszer, körülnézett, egy-két ejnye-bejnyét eleresztett a melósok felé. Semmi hatás. Már mindenki beköltözött a házba, csak a mi lakásunkat nem fejezték be. Vagy. A gyerek nyárra elvégzi az általánost, el kellene intéznie, hogy lenn fölvegyék a gimnáziumba a következő évtől. Ő meg-

szervezi! Jön vissza. Nincs fölvetel. Baszd meg, mindenkit ismersz Almádban, vered a melled, és lófasz!

Jött a szezon nyitása, indulni kellett volna pár nap múlva le. Megmondtam neki, ha nincs kész a lakás, nem megyek. Csak egy-két hónapot bírjal ki! Nem! Előre leszögeztem, hogy nem lakom a szálláson! Hiába kértem, hogy télen költözzünk le, gyorsítsuk az építkezést, úgyse dolgoztunk télen, nem vette komolyan. Én elintézttem volna, ha ott vagyok mindennap a melósokkal, és kinyitom a pofámat. Erre azt mondta, hogy ez a férfi dolga. Ő mint férfi, semmit nem tudott elérni. Viszont mindenáron le akart vinni két nap múlva. Bementem a központba, tudtam, hogy egy lányt a Budapest Szállóból visznek le főlshölgálnak. Bejelentkeztem az igazgatónál, aki nagyon jóban volt a Gysuzival. Mondtam neki, ez és ez vagyok, nem megyek le Balatonra, lehelyezik azt a lányt a Balatonra, nem kerülhetek-e a helyére? A presszóba? Igen. Jó! Hazamegyek, fölhív a Gyula, hogy holnap jön értem. Gyuszika, ne gyere értem, nem megyek le. Legföljebb azért gyere föl, hogy megbeszéljük a válópert. Följött. Dühösen, hogy milyen szemét vagyok, az utolsó percben kibaszok vele. Nem az utolsó percben, válaszoltam, egész télen azt mondtam, hogy menjünk le, fejezzük be a lakást. Utáltam a személyzeti szállást. Le kellett járni mosni egy közös helyiségbe. Sok cigánnyal, prolival találkozni, beszélgetni. Nem! Hiába gyűjtött az ő szobájába jó bútorokat, perzsaszőnyeget, a közös helyiségbe nekem kellett volna lemennem.

Elhelyezkedtem a Budapestben, ő meg lement Almádba. Kértem, hogy adjuk be a válópert. Nem! Jó, legalább azt a cuccot, ami lenn van, hozd föl! Nem hozza. Béreltem egy kocsit, kis buszt, leutaztam vele, összepakoltam, jöttem vissza. Én adtam be a válókeresetet. Jött a válóperi tárgyalás előtt a nagy bamba faszt: megpróbáltalak megcsalni, de nem sikerült! Azt hitte, hogy ettől elájulok, mert ő mennyire szeret még! Elkezdtem cikizni, hogy szégyent hozott rám, fölsült a csajjal! Meg se kérdeztem, kivel.

Teljesen elmúlt minden vonzalmam iránta. Például olyanoktól, hogy lementünk az anyósomékhöz. A férjem állandóan úgy jelent meg, mindenhol, mint ha skatulyából húzták volna ki. Öltönyben, friss ingben, nagyon elegáns volt. Lenn, az anyjéknál fogott egy óriási harcsát, meg egy tizkilós pontyot egy nap alatt. Azt mondja, úgy megizzadtam! Gyuszika, ott a fürdőszoba, ugorj be a kádba! Nem fürdik meg, mert álmos. Lefeküdt izzadtan, én meg lefeküdtem a földre, egy matrakra, nem feküdtem mellé. Másnap belebújt a tréningruhájába, megint csak fürdés nélkül. Addig mindig úgy láttam, hogy ragyog, jó szagú. Mondom, két napja nem találod meg a fürdőszobát! Ő így jól érzi magát most. Na, mondom, akkor basszál egyedül! Ne kényelmesedjen el nekem! Ment a gyerekekkel meccsre, föltette a bördöndjét a szekrény tetejére, illetve nem jól rakta föl, leesett, nekem kellett újra földobnom. Úgy sikerült fölhajtani, hogy beesett a szekrény háta mögé. Gondolkoztam, hogy, ha most bemászom, nem tudok kimászni, ott kell megvárnom őket a szekrény mögött. Jönnek haza, kérdezi, hol a bördönd? A szekrény mögött. Én nem tudom eltolni a szekrényt, ha meg beszorulok, nem jövök ki soha. Hogy te milyen hülye vagy! A kurva anyádat! Ezt gondoltam magamban. Takarítok. Ebédelsz? Nem. Olvasta az újságot. Kajáltam, elraktam, tíz perc múlva szól, hogy most hozzam az ételt. Faszt, nem hagyom abba a takarítást! Ott a konyha, menj, csináld meg magadnak! Hetente jártam manikűröztetni, kéthetente pedikűröztetni. Amíg el nem vett feleségül, vitt autóval. Miután összeházasodtunk, azt mondta, nem

tudod ezt magad megcsinálni? Nem. Ugyanannyit keresek, mint te. Próbált hülye férj lenni. Örjögtem, elküldtem. Lementem a kutyát sétáltatni, jött utánam, sírt, taknya, nyála egybefolyt. Jajj, úgy undorodom téled, tűnj innen! Nem akart elmenni a lakásból. Gyuszika, menj el, nem bírlak látni! Gondoltam, ha kibaszom a cucát az ablakon, azért csak lemegy. Fogtam, kidobtam a holmiját a harmadik emeletről. Lement érte, én meg kizártam. Nagyon utáltam már vele lenni. Nem dörömbölt nagyon az ajtón, csak állt, mint egy birka.

A végén úgy megutált ő is, hogy sürgette a válást. Ez lett a nagy házasságomból. Sok mindenért irtóztam tőle. Egyszer, nagy elkeseredésében azt kérte, hogy jó, én nem megyek le a Balatonra, de legalább a gyereket engedjem le egy kicsit nyáron! Majd megyünk pecázni! Gondoltam, mégis milyen rendes pasas! Ugy elfelejtette, mintha sose mondta volna. Nem telefonált, nem jelzett. Szegény gyerek meg várta, hogy mikor mehet pecázni. Könyörgött, hogy csak a gyereket! Mert, ha én mondom neki, hogy Gyuszi, vidd le a gyereket, akkor érthető lett volna, hogy kitér, csak rábólint. De ő követelte! Miket tudnak emberek csinálni! Miken múlik nálam, hogy teljesen megváltozzon minden! Én tényleg majdnem mindenkivel jóban vagyok, megmarad a viszony, és nemcsak a férfival, hanem az új nőikkel is. Annak ellenére, hogy legtöbbször csúnyán válok el, mert hisztérikus rohamokat kapok. De, ha valaki ezt el bírja viselni, jól jár, mert elmúlik. Az anyám jól bírja, tudja, hogy ha rámjön a dili, nem kell hozzám szólni, ott kell hagyni, bezárkózom, és vége. De, ha válaszolnak, tovább idegesítenek, akkor tombolok. Eltorzulok, és örjögök. Egy idő után ezt nehéz elviselni. Elváltunk a férjemtől, ő megismerkedett egy lánnyal, aki télen Pesten táncolt, a nyári szezonban meg a Balatonnál. Az egyik kolléganőm ment volna le dolgozni Almádiba. Fölhívtam a Gyuszit, hogy tud-e neki segíteni, hogy a bárba kerüljön? Illetve föl akartam hívni, keresgéltem, de schol nem találták meg. Tudtam a táncosnőről, telefonáltam a szállodába Pesten, ahol táncolni szokott az éjszakai bárműsorban, hátha megtalálom általa. Bemutakoztam, hogy Kovács Zsuzsi vagyok, a mit tudom én milyen Klárral szeretnék beszélni. Odahívták, megmondtam, amit üzeni akartam, kész. Hívjon föl! Csöng a telefon, a férjem van a vonal túlsó végén, nem is köszön, csak dühöng, hogy lejáratom Klárit a táncosnők előtt! Miért járatom le? Mert odatelefonálgatsz, és rajta röhög az egész tánckar, hogy a volt felesége keresi. Mondd meg a sok repedt sarkú kurvának, hogy a paraszt nem én vagyok, hanem te, meg ők. Nem tudlak másképp megtalálni. Miért mutatkoztál be? Mert én nem vagyok proli. Ezzel foglalkozott. Hogy én fölhívtam a csajját, és a többi táncosnő elkezdte keverni a szart, hogy a volt feleség kereste, és majd ki lesz kaparva a szeme. Ettől én miért voltam prosztó? A volt férjemet fölhívtam az új menyasszonyánál.

Nagyon ritkán találkozom vele, véletlenül, utcán. Ha együtt vannak a táncosnővel, a csaj kedvesen köszön, szia, hogy vagy, a Gyuszi meg csak épp-hogy bólint. A csaj a felesége lett. Egyszer úgy is összefutottunk a Gyuszival, hogy egyedül volt éppen, és meg akart állni velem beszélgetni. Ránéztem, és otthagytam. Mit beszélgessek vele! Szégyell a csaj előtt. Én a csajt nem sértettem meg, nem tettem rá megjegyzést. Azon kívül, hogy azt mondtam, a legszébb alakú lány, akit a táncosnők közül ismertem. Ezzel nem mondtam rosszat. Egyszer leugrottam Almádiba a Zöldszemű haverommal, és a drága volt férjem zavarban volt. Hogy meghíztál Zsuzsika! Te se indulhatsz a szépségversenyen. Ennyit beszéltem a volt férjemmel, akinek, mikor a Zöldszeműt meg-

látta, vérben forgott a szeme. Allergiás volt más férfiakra. A férjemről ennyit. Szidtam magamat, a jó tanácsadómat, hogy ilyen barom voltam! Anyám viselkedett jól, mikor a Gyuszi megkérte tőle a kezemet. Gyuszikám, nem szólok bele, de ne az én vállamon zokogjál, ha nem sikerül.

Kicsit megint egyedül maradtam az anyámmal. A fiam bentlakásos iskolába járt, ahol megtanult pingpongozni, futballozni, amit tőlem soha nem tanult volna meg. Viszont fölbukkant az apám, az igazi. Újra elhelyezkedtem a Casanovában, és egy éjszaka Svédországból jött vendégeket szolgáltam ki. Elmondtam, hogy az apám kinn él. Hogy hívják? Kovács Árpád. Nagyon jó barátok! Csináltunk közös fényképeket, ők hazamentek, elmesélték az apámnak, hogy találkoztak velem, megmutatták a fényképeket is, amin rajta voltam. Az apám már rég nem tudott rólam semmit, mivel a terhességem idején megszakította velem a kapcsolatot. Küldött ennek hatására valami csekély összeget. Fölhívtam telefonon. Mondom, szia apa! Anyukám, te vagy! Úgy viselkedett, mintha két napja látott volna. Elmeséltem neki, hogy elváltam, és megyek ki Bécsbe. Mikor? Ekkor és ekkor, lejösz? Lejöttek a feleségével. Találkoztunk. Az apámnak a szeme sem rebtent, de a felesége rohamokat kapott, a találkozás olyan nagy hatással volt rá. Nincs közös gyerekük, de az asszonynak is van az első házasságából. Az volt számomra megdöbbentő, hogy az apámra semmilyen hatást nem gyakorolt a találkozás, pedig hároméves koromban látott utójára életnagyságban. Én izzadtam, remegtem, mindenfélét képzeltem, hogy milyen lesz a randevú. Vagy ugyanúgy el tudja titkolni az érzéseit, mint én. Mit lehet kimutatni, ha valaki harmincöt év múlva találkozik a lányával? Én röpködtem, boldog voltam, de nem így képzeltem a találkozást. Nem vártam semmit az apámtól. Jobban remegtem kifelé menet, mint befelé jövet. Megrakodtam magam ajándékokkal, valamit én akartam bizonyítani. Este vacsoráztunk, jött velünk egy osztrák barátom is, aki nem engedte, hogy az apámék fizessenek. Körülbelül négyezer schillingre rúgott a számla, és mondta a felesége, hogy add oda a Žsuzsinak azt a pénzt, amit nem fizettél ki! Az apám négyezer schillinget akart a kezembe nyomni. Mondom, nem kell, nem erre megy ki az egész! Elmentünk vásárolni. Mit vegyen az unokájának? Vegyél neki egy dupla lemezt! Nézegeti a lemezeket, és hú, milyen drágák! Persze, nem engedtem neki, hogy megvegye. Nem kellett volna, hogy vegyen bármit is. A hozzáállását találtam nevetségesnek, dühítőnek. Hozott nekem egy műszörme bundát. Én meg megérkeztem egy nercbundában. Kérdezte, hogy valódi? Persze, hogy valódi! Elég lett volna, ha csak látom az apámat! Megölelem, és semmi több. Régen csodálatos dolgokat küldött csomagban, gyerekkoromban, de később szarságokat pakolt be a csomagokba is. Fölcsatolható rozsdás korcsolyát a tizennyolc éves fiamnak! Amit kulccsal kell felszórólni a cipőre. Miközben ő maga egy rém elegáns, divatos, drága ruhákban járó valaki volt. Mikor szemügyre vettem, meg is kérdeztem tőle, hogy apu, hová mész el, hol vásárolod Svédországban czekeket a kacatokat? Meg is sértődött rögtön. Bámultam rá, és nem voltam képes felfogni, hogy miféle ócskapiacokon guberálta össze a csomagban küldött ajándékait, és hogy jutott el ezekre a piacokra ez az elegáns úr? Azt válaszolta, csak azért küld ilyeneket, hogy a vámot ki tudjam fizetni. A vámot ki tudom fizetni akkor is, ha jót küldesz. Ezekre is kifizetem, és úgy, ahogy kapom, ejtem be őket a szemébe. Néha kapok jó holmikát is, azt a felesége veszi.

És semmit nem beszélünk az életünkről. Nem is érdekelte az, hogy hogy

élek. Mégis nagyon jól éreztem magam vele. De fölösleges volt a találkozás. Elrontott valamit, amit nem kellett volna elrontani. Én semmit nem akartam tőle, csak vele lenni négy napig. Nem is töltöttük együtt az egész időt. A felesége úgy kikészült attól, hogy a valóságban is meglátott engem, akire már annyiszor gondolt, hogy otthon kellett maradnia a szállodában. A szíve kiborult a nagy találkozástól. Fölébredtek benne valamilyen anyai ösztönök, a fényképem állítólag ki van rakva otthon, náluk a zongora fölé. Tudta, hogy nem tartottu: a kapcsolatot, mert zabigyereket hoztam a világra, vagy tán azért, mert elmúltam tizennyolc éves, és apám úgy érezte, hogy befejezte a gondoskodást.

A hangulata emberileg fantasztikus az apámnak. Inkább barát típusú a kapcsolatunk, mint apai. Nem családcentrikus alkat. Az, hogy a feleségével jóban van, talán inkább csak abból adódik, hogy már öreg. Az anyámnak például nem küldött semmilyen ajándékot és nem is beszélünk az anyámról. Egy szót se. Egyszer írt egy levelet, amire az anyám azt válaszolta, vegye figyelembe, hogy nem a hitelezőinek ír, hanem a volt családjának. Annyira tele volt panaszkodással a levél, mentegetőzéssel, anyagilag. Ettől nagyon lehűlt a viszony közöttük. Ugyanakkor az apám egyedileg varrott, csináltatott öltönyöket viselt végig a négy nap alatt, mindennap másikat, az ingei is drága márkák voltak, a nyakkendői nemkülönben. Kérdeztem tőle, hogy apa, miért nem látogatsz haza? Fogadalmat tettem. Kinck? Magadnak? Igen. Miért? Kiderült, hogy mikor megkapta az útlevelét annak idején, tévesen írták be a születési dátumát. Fiatalabb lett három évvel. Ez úgy megtetszett neki, hogy nem szólt. Mármint a magyar útlevelébe, amiről a svéd iratait is kiállították. Vagy azt képzelte, hogy, ha hazajön, megbüntetik, vagy azt, hogy kijavítják a születési évet, vagy mind a kettőtől félt, tény, hogy nem jött, és nem jött azután se. Hetven-valahány éves korában nem mindegy? Ezt az indokot mondta, amiben nem hiszck. Ha tényleg igaz, elég szomorú, hogy az apám még itt tart. És még mindig marad az a kérdés, hogy miért szarevő? Úgy volt egyszer, hogy mehetek Svédországba dolgozni egy hétre, magyar napokra. Írtam neki, hogy megyek, lehet, nem biztos. Válasz: A feleségem nagyon örül, hogy jössz, mondta, hogy elvisz mindenhová, de én fölhívtam a figyelmét arra, hogy te nem szórakozni, hanem dolgozni jössz. Így reagált az apám arra, hogy egy hétre kimegyek hozzájuk, esetleg, amiből nem is lett semmi.

Nem voltak rossz emlékeim az apámról. Sokat képzelődtem róla, sokat gondoltam rá, nem éreztem olyasmit, hogy milyen rohadt, mert otthagyt! A nevelőapám betöltötte azt a funkciót, amit kellett, legalábbis egy ideig. Azzal se tartottam a kapcsolatot azután, hogy elköltözött tőlünk, pedig, nem messze lakik az anyámtól. Soha nem találkoztunk, kivéve egyszer. Egy busz két végén álltunk, és bölintottunk egymásnak. Ennyi. Én nem vagyok haragtartó, akár beszélhettem is volna vele. Nem! Így alakult. Nem tett egy mozdulatot se felém, amiből arra következtethettem volna, hogy akar valamit. Nálam ugyanúgy elmúlik a harag is, mint a szerelem. Semmi nem tart örökké, csak a mocskos, hülye természetem. A konok, önző természetem, hogy mindent magamnak akarok. Tulajdonképpen nem is kérek sokat az élettől, magamtól se, mástól se. Olyan nem, ami elérhetetlen, nem járok a fellegekben. Járnék szívesen. Nem tudok.

Elmúlik a szerelem is, a harag is. Minden összemosódik. Jó emlékeim vannak. Nagyon foglalkoztat, hogy mit szeretnek bennem a volt szeretőim. Mit

szerettek és mit szeretnek azok, akik visszajárnak. Nem vagyok én olyan jó nő. Már. Vagy sose voltam. Már csinos se vagyok. Már szórakoztató se vagyok, mert kicsit unom. A világ minden tájáról megjelennek emberek az üzletben, ahol dolgozom. Nem hagyják ki, hogy legalább egy italt ne hozzanak hozzám. Azért akarom tudni, mert nekem nincs olyan férfi, akihez szívesen visszajárnék. Akármilyen emlékem van róla. Mi maradt meg belőlem bennük, amiért emlékeznek, és nemcsak emlékeznek, hanem jönnek? A Lali az kivétel. de a többi, aki volt, szinte mind egyforma. Meg *a nagy szerelmem* is kivétel volt egy ideig, már nem az. A legtöbb férfinak én csak egy baszás voltam, vagy kettő. Jó, vagy rossz, nem is tudom. Az érdekel, hogy miért nem felejtetek el? Nem híreszteltem ezt senkinek, ezt a kíváncsiságot tulajdonképpen titkolom, mert röhejes. Jönnek be emberek, nem hozzám, hanem még csak az országba, és már az ötödik, vagy a tizedik kérdésük az, hogy mi van a Zsuzsival? Megérkeznek Budapestre, és: a Zsuzsi! Ez a név az egész világon elterjedt. Nincs olyan ország, város, ahol legalább egyszer-kétszer ne lennének téma. És nem úgy, hogy a bűdös kurva!

Embertelen sok férfival lefeküdtem, a legtöbbről már fogalmam sincs, ki volt, milyen volt. Érdekes, ez nem is izgat. Pedig fura érzés, amikor az ember találkozik valakivel, és nem biztos benne, hogy volt-e baszás vele, vagy nem. És ők emlékeztetnek. Ők! Jobban emlékeznek, mint én. Pedig mind csajozós férfi! Nyáron a kolléganőm csak irigykedett, csodálkozott, hogy ez is, az is! Belépett egy férfi, jóképű, na, mondta a kolléganőm, ha ez is hozzád jön, megpukkadok! Közeledik a férfi, odaér, megszólal: Kovács! Szia. Nem ismeresz meg? Nem. Bemutatkozik. Így se, ne haragudj! Erre azt mondja, hogy ő volt az első férfi, a gyerekszülés után, akivel lefeküdtem. Ránéztem. Ez már nem stimmel. Mert az a zongorista volt. A pali így indított. Biztos, hogy rosszul emlékezett, nem létezik, hogy ne tudnám, kivel csaltam meg a zongoristát. Amerikában él, két nap múlva a gyerekét is behozta, aztán ott ült minden este, és hiába. Nem jutott eszembe semmi. Mondta, hogy már járt Budapesten korábban, többször, mindig keresett. A Casanovában nem árulták el, hol vagyok. Érdeklődött, járt a butikomban is. Hazajönnek húsz év múlva, és: a Kovács Zsuzsa! Nemcsak a bolyongó típusok, hanem a családosok, akik időközben megnősültek, többször is esetleg, gyerekeik vannak. És énutánam kutatnak. Megtalálnak, elhozzák a feleségüket, aztán visszajönnek egyedül. Nem akarnak velem lefeküdni, legalábbis a legtöbb nem. Ha igen, nem is hallom meg, ha mondják. Bennük élek, mint a Kovács Zsuzsi. Még randevút se beszéllek meg velük. Nincs olyan hónap, hogy legalább tíz új meg ne jelenne valamelyik országból. Nem bírom mindegyiket vállalni. Mint a rajongóim, úgy vesznek körül. Megérkeznek, üdvözlik a rokonaikat, átadják az ajándékot, és másnap már: a Kovács Zsuzsi. És, ha megtalálnak, boldogok. Ha beszélgetni kezdek a feleségekkel, kiderül, hogy mindegyik hallott rólam. Mi az, amire emlékeznek? Olyan jól basztam? Nem hiszem el. Hozzák a barátaitkat, hogy ő a Kovács Zsuzsi! Mutogatnak egymásnak, néha nyolcan, tízen betódulnak. Bemutatják a barátaik barátait. De én senki barátjával nem fekszem le, így jön ki belőlem. A barátnőm fiújaira se hajtok, pedig lehet, hogy ha az utcán meglátnám, beszarnék a gyönyörtől, és azonnal elmennék vele. A legjobb az ismeretlen. Anynyi kóbor numera sétál a városban! Bármelyik nap történhet valami váratlan.

Megjött egy amerikai, akit ismerek évek óta, és engem kérdezett, hogy hol vagyok. Londonban van egy klubja, üzletci, milliomos a pali. Volt nagyon

szegény is, volt már többször milliomos, tehát sok mindent megélt. Megjelent egy Rolls-Royce-szal, a sofőr kiterítette a piros szőnyeget, besétált az Interbe. Elfoglalta a szobáját, és már tárcsázott: engem. Van, aki hív, hogy menjek ki, ígér. Biztos, hogy kinn elveszíteném a vonzerőmet, azt, ami nem tudom, miből áll össze. Mert, ha szuper csaj lennék, gyönyörű alakkal, vakító fogsorral, akkor azt felelném, hogy jó! Ha beszélnék jól nyelveket! Ha még mindig fölakadna a szemük, mikor meglátnak! De már nem ez vagyok. Ha meg akarnak baszni, ha nem, jönnek, mégis. Nostalgia? Miért pont én? Volt millió szeretőjük, van számtalan ismerősük. És nemcsak külföldi magyarokról van szó, hanem bennszülöttekről: Szuzi! Szuzi! Elmennek, ha nem talál-
nak. Jönnek utánam bárról bárra, ahol dolgozom éppen.

